

LIZZIE VAN DEN HAM
&
LILY FRANK

De roadtrip
van je leven

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440141

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham & Lily Frank

Tekstredactie:

Jen Minkman, Marijke F. Jansen & Marijke Vos

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

*“In het midden van de reis door ons leven
hervond ik mijzelf in een duister woud,
want de Rechte Weg was geheel verloren.”*

Dante Alighieri, Divina Commedia

Eline

Met een zucht staarde Eline uit het raam. Haar tuin lag er wat verwilderd bij in de stralende zon. De vogeltjes floten vrolijk, alsof ze haar met hun uitbundige gezang naar buiten wilden lokken. Maar het getjilp had een averechts effect op haar. Dat getjilp maakte het juist pijnlijk duidelijk dat ze het liefste wél naar buiten wilde, maar zich binnen als een soort lafaard verstopte.

Want als ze naar buiten wilde, moest er eerst iets aan die tuin gebeuren. Ze kon het niet verdragen om de verwarring in haar eigen hoofd weerspiegeld te zien, in de jungle die zich in haar achtertuin had ontwikkeld de afgelopen maanden. Maar als er iets aan de tuin moest gebeuren, moest ze eerst spullen halen bij het tuincentrum.

En dat lag aan de andere kant van de stad. Dan moest ze naar buiten, de bus pakken, en...

Shit. Ze moest zich hier overheen zetten. Het was de andere kant van Utrecht maar. Ze had verdorie een reisblog! Ze moest dit gewoon kunnen.

Eline klikte haar blog open op de laptop die voor haar op de keukentafel stond: al maanden had ze niets meer gepost. Het enige lichtpuntje dat ze nog had gehad – haar beste vriendin Bé die haar had uitgenodigd naar Sicilië te komen – leek heel ver weg, want Bé had niets meer laten horen. Het zag ernaar uit dat ze de hele zomer thuis zou zitten. Mei, juni, juli én augustus. Zonder vertier en zonder werk, want na het ongeluk was ze tijdelijk thuis komen te zitten.

Lichamelijk ging het wel. Het was die angst, die verlammeende angst die haar steeds naar de keel vloog.

Ze móést zich eroverheen zetten.

Met een grom stond Eline op van de keukenstoel en met wilde gebaren pakte ze haar tas om toch naar de bushalte te lopen. Ze was sterk genoeg. Ze kon dit zelf. Ze was verdomme een pedagogisch hulpverlener voor jongeren met problemen en trauma's, dan moest ze toch tegen een stootje kunnen? Nog even en ze moest weer aan de slag. Van zichzelf voornamelijk, maar goed. September was de deadline die ze zichzelf gesteld had. En de taak die ze zich vandaag zou stellen, was zakken aarde en een snoeischaar halen bij het tuincentrum.

Even later stapte Eline de deur uit, om langs

haar oude, gedeukte Volvo heen te stappen en op weg te gaan naar de bushalte.

Het zweet brak haar uit toen ze eenmaal bij de bushalte stond te wachten, links en rechts raasden auto's langs. Zolang ze er niet al te veel op lette, ging het wel. Muziek, dat had ze nodig. Met zenuwachtige handen trok Eline haar mobiel uit haar tas om haar oordopjes in te doen, maar haar oog viel op een melding van Whatsapp. Een gemiste voicecall van Bé! Verdorie. Die had vast net gebeld toen ze haar tas stond in te pakken.

Hé, typte ze. Kun je over een uurtje bellen?

Met een glimlach stak ze haar mobiel weg, toen ze zag dat de bus er aankwam. Ze was benieuwd wat Bé te melden had. Haar vriendin was na de kerst op schrijversretraïte vertrokken: een luxe verblijf van vier weken in Italië, vlak bij de Etna. In een klein plaatsje met de naam Passopisciaro. Bé had het uitgekozen omdat het in de buurt lag van Bronte, een auteur-snaam die Bé hoog in het vaandel had staan. Een betere plek kon een schrijver zich natuurlijk niet wensen. Nadat Bé, die voluit Beatrice

heette maar zichzelf al sinds jaar en dag gewoon Bé noemde, met haar eerste roman *Hooi* was doorgebroken in Nederland, was de druk haar na een wervelwind van tournees en promotie te veel geworden. Een jaar lang had ze geprobeerd om een waardig vervolg te schrijven, maar het was er niet van gekomen door het gekkenhuis waarin ze verzeild was geraakt. Vertalingen, filmrechten... *the whole shebang*. Ze was tijdelijk uit de spotlights gestapt om zich terug te trekken en in het buitenland rustig aan haar tweede roman te werken.

Dat tripje van vier weken was inmiddels uitgelopen tot een verblijf van al vijf maanden. Bé had een maand geleden laten weten dat ze Eline wilde uitnodigen om langs te komen en zelfs haar vlucht wilde betalen, maar daarna had ze niets meer laten horen. Misschien had ze nu een plan.

Eline had Beatrice Govaerds tijdens haar middelbare schooltijd tijdens een schrijfcursus ontmoet. Eline was daarna aan de slag gegaan met reisbloggen en Bé met het schrijven van literaire fictie. Ze kon niet wachten om Bé weer te zien, dus ze hoopte maar dat haar vriendin straks zou bellen.

Eline sloot aan in de rij om de bus in te stap-

pen. Aan de linkerkant van de straat stopte plotsklaps een auto met piepende remmen en Eline kromp ineen door het geluid.

Haar hele lichaam verstijfde, alsof ze zelf weer in haar Volvo zat en als een bezetene op de rem traptte... te laat. Alsof ze zelf de klap weer voelde waarmee ze de vrachtwagen had geraakt die uit het niets op die donkere avond de rotonde op was geschoten.

Ze beet op haar lip en voelde opnieuw de pijn in haar nek. De schok die door haar hele wagen was gegaan. De krijsende remmen...

‘Wilt u nog instappen, mevrouw?’ onderbrak een vertwijfeld kijkende buschauffeur de stem van haar innerlijke demon.

Eline keek op en zag dat iedereen al was ingestapt terwijl zij nog altijd voor de open deur op straat stond. ‘Ja... ja,’ hakte ze. ‘Sorry.’

Ze scande haar OV-chipkaart en plofte neer op het bankje vlak achter de chauffeur. Het was rustig in de bus, maar in haar hoofd was het een grote warboel. Met een zucht sloot Eline haar ogen om de wereld even helemaal buiten te sluiten. Er was geen reden tot paniek. Ze ging gewoon met de bus naar het tuincentrum. Ze hoefde er niet zelf heen te rijden. Er was niets aan de hand.

Op het moment dat ze uitstapte op de hoek van de straat waar het tuincentrum zat, voelde ze haar mobiel trillen in haar tas. Eline trok snel een elastiekje tevoorschijn om haar lichtbruine haar in een knot op te binden. Het was bloedverziend heet geweest in de bus, want de airco hadden ze niet aangezet. Dat er momenteel een hittegolf heerste maakte blijkbaar niet uit. Ze pakte haar telefoon.

Het was niet Bé, zoals ze had gehoopt, maar Johan, haar ex.

Hé, gaat het goed? Ik heb al een tijdje niets van je gehoord.

Typisch Johan. Als ze niet dagelijks iets op Instagram of Facebook postte of hem bombardeerde met berichten, dacht hij direct dat er iets was. Zeker na het ongeluk. Dan kroop hij in de rol van hulpverlener, wat hij natuurlijk beroepsmatig ook wás. Ze werd er gek van. Wat verwachtte Johan nu precies: dat ze een foto op Instagram knalde van de vuile vaat die zich opstapelde in de keuken, omdat ze de energie niet had om af te wassen? Een post op Facebook over hoe haar tuin er als het Braziliaanse regenwoud uit begon te zien, omdat ze te schijterig was om een snoeischaar te halen? Of een appje zou sturen met de smeekbede: ‘kom mijn hand

alsjeblieft vasthouden, want ik ben een bange zwakkeling’?

Hij bedoelde het goed, dat wist ze, maar het was te veel. Dat was ook de reden dat het uit was gegaan. Johan had haar veel te veel betutteld. En als ze íets niet kon uitstaan, dan was het wel wanneer mensen dachten dat ze iets niet kon. Heus, als ze zich wat beter voelde, kon ze de hele wereld aan.

Ja hoor, gaat best. Ik ben bij het tuincentrum, appte ze terug. Ik bel deze week wel een keer.

Is goed! Ik hoor graag van je, stuurde hij meteen terug.

Met een resoluut gebaar stopte ze de telefoon weg. Nu eerst naar binnen en die spullen halen. Daarna zou ze wel zien of Bé zou bellen.

Bij de kassa had Eline al spijt van dit plan. Het kostte haar de grootst mogelijke moeite die zakken aarde op de band te hijsen, en straks moest ze die krenge ook nog helemaal naar de bushalte slepen. De snoeischaar was gelukkig makkelijker; die kon zo haar tas in.

Met het zweet op haar voorhoofd – dit keer